

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi június hó 11. napján megtartott nyilvános tárgyaláson alapján meghozta az alábbi

végzést:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék B.531/2013/4. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott a szabadságvesztés-büntetés végrehajtása esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A másodfokú eljárás során felmerült 6.520 (hatezer-ötszázhusz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni, míg a további 23.813 (huszonháromezer-nyolcszáztizenhárom) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék a vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete (Btk.164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) miatt 1 év 6 hónap szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztést, annak elrendelése esetén börtönben rendelte végrehajtani. Rendelkezett a bűnjelről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosítás, a vádlott és védője eltérő minősítés, súlyos testi sértés büntettének megállapítása végett jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában bizonyítás felvételére, az orvosszakértői vélemény kiegészítésére, ennek teljesítését követően az alkalmazott próbaidő felemelésére, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A bejelentett fellebbezéseket nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság.

Az ítéltábla a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek során túlnyomórészt feltárta és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat. Azok részletes, a logika szabályainak is megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól.

A megállapított tényállás nagy részben mentes volt a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás eredményeként mindössze kisebb mértékű kiegészítésre szorult:

A sértettnél mind a nyak, mind a bal felső végtag kis- és nagy ízületi mozgásai teljesek, szabadok. A bal kézen a IV., V. ujj túlfeszítése nem kivitelezhető, ez azonban funkciókárosodást nem jelent. A sérülések tekintetében maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás nem alakult ki. A sértett által elszenvedett nyaki sérülés helyétől néhány centiméteres anatómiai közelségben helyezkednek el olyan nyaki ér-, idegképletek, melynek sértese életveszélyt, esetleg a sértett halálát okozhatta volna. **(szakértő1** igazságügyi orvosszakértő véleménye a másodfokú bírósági iratok 4. sorszáma alatt.)

Helyesbítésre szorult az elsőfokú ítélet 2. oldalának 4. bekezdésében a bal alkar vonatkozásában leírt sérülés; az nem a központi, hanem helyesen a *középső* harmadban sérült.

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

A vádlottaz eljárás nyomozati szakaszában elismerte a cselekmény megvalósítását. Nyilatkozata szerint a sértett provokatív magatartása miatt kialakult felindultságban a kezében lévő söröspohárral fejbe csapta a sértettet. A tárgyaláson ezt a vallomását megváltoztatva azt állította, hogy a kezében lévő söröspohárral mindössze le akarta önteni a sértettet, aki poharába belenyúlt. Az elsőfokú bíróság a vádlott ésszerű indok nélkül módosított tárgyalási vallomását - figyelemmel az orvos-szakértő véleményére is - megalapozottan vetette el. Az említett vélemény alapján ugyanis a sérülés baleseti eredete a sérülésokozás ereje miatt kizárható.

Tanú1 tanú a nyomozás során, valamint a tárgyaláson is a vádlott részéről ütest állított. A tárgyaláson tett vallomása mindössze az ütés mechanizmusát illetően tért el nyomozati előadásától (a nyomozás során a tanú azt állította, hogy a vádlott pohárral a sértett nyakához ütött és nyakát találta el, míg a tárgyaláson tett vallomása szerint a vádlott a pohárral először a sértett nyakát találta el, a pohár ekkor törött el, utána találta el a pohár a sértett kezét.) A tanúnak a tárgyaláson módosított előadását az orvosszakértő cáfolta, így **tanú1** nyomozati vallomása volt elfogadható. Az elsőfokú bíróság alapvetően a tanúnak, valamint a vádlottnak a nyomozati vallomása elfogadásával alapította a tényállást.

A vádlott védője a másodfokú eljárásban gyakorlatilag a megállapított tényállást, az abban szereplő ütés általi sérülésokozást vitatta. Álláspontja szerint a sérülés a pohár sörrel való leöntés során véletlenszerűen következett be.

A másodfokú bíróság a védelem álláspontjával a határozat korábbi részében kifejtett érvek miatt nem értett egyet.

A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen vont jogkövetkeztetést a vádlott büntetőjogi felelősségére, és cselekményének minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az elsőfokú bíróság a Btk.2.§ (1)-(2) bekezdésének megfelelően foglalt állást, amikor a cselekmény elbírálásakor hatályos törvényt alkalmazta, azonban ennek indokaival adós maradt. A feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb szabályai miatt még a felfüggesztett szabadságvesztés mellett is az elbíráláskor hatályos Btk. tartalmaz kedvezőbb szabályokat a vádlott számára, ezért ezt kellett alkalmazni.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróságnak az életveszélyt okozó testi sértés megállapítása körében részletesen kifejtett jogi érvelését.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket csak részben tárta fel helyesen.

A súlyosító körülmények köréből mellőzni kellett a szándék eshetőleges formájára történő hivatkozást. Mindenekelőtt arra szükséges utalni, hogy az évtizedek óta következetes ítélkezési gyakorlat nem ismeri az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének olyan esetét, amikor az elkövető egyenes szándéka terjed ki az eredményre. Az életveszélyre irányuló egyenes szándékot ugyanis a bírói gyakorlat a halál tényébe történő belenyugvásként, következésképpen eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés büntetéként, illetve annak kísérleteként értékeli (BH. 268/1997.). Az ún. életveszélyt okozó testi sértés büntette tehát kizárólag eshetőleges szándékkal valósítható meg, amely a vádlott javára figyelembe vehető tényezőként nem értékelhető. Mellőzte a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények közül a három hétben meghatározott gyógytartamot; ez nem tekinthető az ilyen cselekményekkel általában együtt járó gyógyulási időnél lényegesen hosszabb időintervallumnak.

Az egyebekben helyesen feltárt bűnösségi körülmények alapján az elsőfokú bíróság mind a cselekmény tárgyi súlyával, mind a vádlott személyi társadalomra veszélyességének fokával arányban álló büntetést szabott ki. A vádlott eddigi törvénytisztelő életmódjára, a sértett közreható magatartására, provokatív fellépésére figyelemmel indokolt volt az enyhítő szakasz alkalmazása, egyben a szabadságvesztés-végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése is. A másodfokú

bíróság a próbaidő tartamát is elégségesnek találta a Btk.79.§-ában írt büntetési célok eléréséhez.

A kifejtetteknek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva a Be.371.§ (1) bekezdés alapján helybenhagyta, mégis azzal, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a szabadágvesztés-büntetés végrehajtása esetére meghatározni a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját. Ezt a másodfokú bíróság pótolta és a Btk.38.§ (2) bekezdésének a) pontja alapján megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra abban az esetben, ha a szabadágvesztés-büntetés végrehajtását utóbb elrendelik.

A vádlott a Be.381.§ (1) bekezdés alapján köteles a másodfokú eljárás során felmerült kirendelt védői díj megfizetésére, míg a fennmaradó bűnügyi költség az állam terhén marad. A Be.338.§ (2) bekezdés alapján ugyanis a vádlott csak a tényállásnak azzal a részével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére kötelezhető, amelyre felelősségét megállapították. A beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján a testi sértés vonatkozásában a maradandó fogyatékoság nem volt megállapítható, ezt nem lehetett a vádlott terhére értékelni, így a szakértői vélemény beszerzésével összefüggésben felmerült bűnügyi költséget sem lehetett a vádlott terhére róni.

Pécs, 2014. június 11.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék B.531/2013/4. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.11/2014/8. számú végzése folytán a 2014. évi június hó 11. napján jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadágvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Dr.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke